

Δύο χρόνια πριν η ελληνική κοινωνία κρατούσε την ανάσα της, μπροστά στο δημοψήφισμα της 5ης Ιούλη 2015.

Σήμερα ο προβληματισμός είναι μεγάλος. Οι συστημικές δυνάμεις -και ο ΣΥΡΙΖΑ- ισχυρίζονται πως το δημοψήφισμα απέδειξε πως δεν γίνεται τίποτα διαφορετικό. Τσακώνονται κυβέρνηση και μνημονιακή «αντιπολίτευση» (ΝΔ, ΠΑΣΟΚ), που μαζί ψήφισαν το 3ο μνημόνιο καταργώντας το περήφανο λαϊκό «Όχι», για το ποιος είναι ο καλύτερος στην υλοποίηση των αντιδραστικών ευρω-μεταρρυθμίσεων.

Λαϊκός κόσμος αναρωτιέται εάν είχε κάποιο νόημα το δημοψήφισμα τελικά. Η κυβέρνηση το προκήρυξε για να εκτονώσει τη λαϊκή δυναμική και να περάσει το μνημόνιο.

Ωστόσο, η μάχη του δημοψηφίσματος ήταν πολλαπλά αποκαλυπτική:

Καταρχάς έδειξε πως ο λαός μπορεί να επιλέξει το δρόμο της ρήξης.

Δεύτερο, ανέδειξε την ακραία ταξική πόλωση, με την αστική τάξη να στρατεύεται με φανατισμό στο «Ναι» και τα εργατικά λαϊκά στρώματα στο «Όχι».

Τρίτο, έδειξε ξανά πως αυτές οι μάχες δεν κερδίζονται μόνο με τα ψηφοδέλτια, απαιτούν ανεξάρτητα όργανα εργατικής πολιτικής και λαϊκής πάλης, ισχυρή επαναστατική Αριστερά και ρήξη με την ηγεμονία του διαχειριστικού σχεδίου του ΣΥΡΙΖΑ, σαφέστατο αντικυβερνητικό και αντιΕΕ στίγμα. Το μπλοκ του **τριπλού «Όχι»** (κατά **μνημονίων, κυβέρνησης και ΕΕ**) ήταν σχετικά μικρό, παρά την πρωτοπόρα συμβολή του.

Σήμερα το «Όχι» **δεν ενταφιάζεται**, ούτε όμως γίνεται ένα **αντιμνημονιακό Ελ Σιντ**. Απαιτείται τομή, απαιτούνται τα νέα «Όχι», που πάνε πιο βαθιά και πιο μακριά. Δεν μπορούμε να πάμε με μία από τα ίδια, με ένα ρηχό «**αντιμνημονιακό μέτωπο**», έστω πιο τίμιου. Καθώς τα μνημόνια έχουν γίνει καθεστώς με τη βούλα της ΕΕ, η επιτροπεία πάει μαζί με την ασυδοσία του κεφαλαίου, ντόπιου και πολυεθνικού, η αντιμνημονιακή πάλη για να είναι πραγματική πρέπει να είναι **ταξική, αντικαπιταλιστική και αντιΕΕ**. **Για να πάει το «Όχι» μέχρι το τέλος...**

Πηγή: **ΠΡΙΝ**